

תיקון

מחזה קצר

מאת שי שבתאי

דמויות:

אורן, בן 23

הדס, בת 19

צילה, בת 55

אריה, בן 60

מקום וזמן ההתרחשות: ביתם של אריה וצילה, ישראל, 2015

תיקון

שי שבתאי

פתיחה:

תמונת פנטזיה של אורן. רכבת. לילה. אורן, בן 23, והדס, אחותו, בת 19. מחזיקים ידיים. שני תיקים. נשמע קול הכריזה: "רכבת זו הנה רכבת לנמל התעופה בן גוריון".

חושך.

תמונה 1

ביתם של אריה וצילה. אורן, צילה ואריה.

צילה: איך עברה הטיסה?

אורן: בסדר

אריה: 777?

אורן: מה?

אריה: טסת אל על?

אורן: כן

צילה: איך הייתה הטיסה?

אורן: בסדר

אריה: קוסטה ריקה זה חייב להיות 777. 747 לא מספיק.

צילה: היה סרט?

אורן: איפה?

אריה: בטיסה. היא מתכוונת במטוס, ברור שהיה. זה 777. יש מסך לכל אחד, אישי. זה מטוס הכי מתקדם שיש.

צילה: איך היה הסרט?

אורן: לא יודע. ישנתי.

צילה: כל הטיסה?

אורן: לא יודע.

אריה: צילה, תעזבי אותו. הוא רק הגיע. תני לבן אדם לנשום.

צילה: אני לא נותנת לנשום?

אריה: כן, את חונקת.

צילה: אני חונקת?

- אריה: את לא מפסיקה לקשקש, איך היה זה, איך היה זה, וזה, וזה.
- אורן: אריה, זה בסדר
- אריה: ארבע שנים לא ראתה אותך, ומה שחשוב זה הסרט במטוס.
- צילה: מה שחשוב זה אם זה היה בואינג 777, או 747. ארבע שנים לא ראית אותו.
- אריה: אמרת 777
- אורן: אין לי מושג.
- צילה: אז מה שלומך?
- אורן: בסדר.
- צילה: יכולת להתקשר.
- אורן: יכולתי.
- צילה: אתה מרגיש טוב?
- אורן: בסדר. שמח להיות כאן.
- אריה: מה הבאת?
- אורן: כלום. תיק. כמה דברים.
- אריה: ארבע שנים לא רואים אותך ואתה לא מביא כלום מחוץ לארץ? טובלרון?
- אורן: בשביל טובלרון לא צריך חוץ לארץ. רד תקנה למטה בסופר.
- צילה: אורן, דבר יפה לאבא.
- אריה: זה בסדר צילה.
- צילה: הכנתי לך אושפלאו.
- אורן: לא תודה. לא רעב.
- צילה: אז תאכל אחר כך כשתהיה רעב.
- אורן: לא בא לי אושפלאו.
- אריה: מה יש לך? כבר שכחת כמה האושפלאו של אמא שלך טעים?
- אורן: לא שכחתי. לא רעב. אכלתי בטיסה.
- צילה: זה בסדר אריה.
- אורן פונה לצאת.
- צילה: לאן?
- אורן: למקלחת. אפשר?
- צילה: הדסי צריכה להגיע כל רגע.
- אורן: סבבה. (פונה שוב לצאת)

צילה: לא תחכה רגע?

אריה: צילה, תני לבן אדם לנשום. שילך להתקלח.

צילה: היא יצאה לסיבוב ריצה. היא רצה. ג'וק חדש. לא תאמין כמה היא גדלה, אחותך.

אורן: אני מת להתקלח.

צילה: חכה רגע. לפעמים היא מתעכבת. רצה רחוק. לא יקרה כלום אם תחכה רגע.

אורן: מה הלחץ?

אריה: הוא חייב להתקלח. מסריח מהטיסה.

צילה: הוא יחכה להדס.

אורן: טוב, נו.

אריה: תלך כבר למקלחת.

צילה: (בתחינה) אריה!

אריה: צילה-

צילה: אריה, תפסיק להתערב לי כל הזמן.

אריה: את מתכוונת לנו.

אורן: אני הולך להתקלח. (יוצא)

צילה: (קוראת אחריו) תתקלח מהר. מחכים לך.

אריה: מה הסיפור שלך?

צילה לא עונה.

אריה: ידעת שהוא בא?

צילה לא עונה.

אריה: למה לא אמרת לי שהוא בא?

צילה לא עונה.

אריה: מה את מתכננת?

צילה: לא ידעתי שהוא בא.

אריה: טוב.

צילה מתחילה לדמוע.

אריה: מה יש?

צילה: אויש, תסתום. הבן שלי חזר. מותר לי.

אריה: לכמה זמן?

צילה: אין לי מושג.

אריה: אין לי כוח לזה.

צילה: אתה יכול לפחות להעמיד פנים.

אריה: אני הייתי נחמד. לא הייתי נחמד?

צילה: לזה אתה קורא נחמד?

אריה: זה הוא עם הפרצוף תחת. לא אני.

צילה: אני שונאת שאתה מדבר ככה.

אריה מתכוון לענות, הדס נכנסת. בגדי ספורט. חולצת בטן. סמוקה ומתנשפת. עוברת קרוב לאריה שמרגיש לא בנוח באופן ברור. צילה רואה ומתעלמת. הדס מנשקת את צילה.

הדס: מה קורה? וואו, או מיי ג'יז. איזה פאקינג ריח.

צילה: הכנתי אושפלאו.

הדס: יש אורחים?

אריה: הדס, את ידעת שאורן בא?

הדס: אורן? איזה אורן?

אריה: אורן אח שלך.

הדס: ננוש?!

צילה: כן. ננוש.

הדס: (מופתעת) ננוש בא? מתי? נוסעים לקחת אותו?

אריה: לא. הוא כבר כאן.

הדס: מה? שיוואוו! אין מצב! איך? מתי?

אריה: לפני עשרים דקות.

הדס: אז איפה הוא?

אריה: כבר חוזר.

הדס: חוזר? אמרתם שהוא כאן.

צילה: הוא במקלחת.

הדס רצה לכיוון המקלחת. אריה מנסה לעצור אותה.

הדס: אבא, עזוב. מה אתה פאקינג רוצה?

אריה: חכי לו כאן.

צילה: תן לה ללכת.

אריה: רק רגע-

הדס משתחררת. יוצאת.

אריה: (קורא) הדס! הדס!

חושך.

תמונה 2: חדרו של אורן. אורן מתלבש. הדס נכנסת.

אורן: היי- תדפקי בדלת-

הדס: מה?

אורן: אני מתלבש

הדס: אני רואה. (חוטפת את מכנסיו)

אורן: תחזירי.

הדס: לא.

אורן: הדס-

הדס: לא רוצה.

אורן: באמת גדלת.

הדס: הזדקנת אח גדול. השמנת. אתה מכוער.

אורן: (מופתע, בחיך) סתמי!

הדס: אני רוצה חיבוק.

אורן: תביאי ת'מכנסיים.

הדס: תביא חיבוק.

אורן מתקרב לחבק אותה. מתחבקים. היא מנסה לנשק אותו. מתנתק ממנה. לוקח את מכנסיו, מתלבש.

אורן: מה את עושה?

הדס: אני כבר לא טובה בשבילך?

אורן: דסי, את חייבת לצאת מכאן. מה נהייה ממך.

הדס: מה? מה נהייה?

אורן: דסי הנותנת. שמעת עליה?

הדס: מכירה אותה באופן אישי.

אורן: אני לא צוחק

הדס: גם אני לא.

אורן: לפני שבועיים הגיע לכפר נופש איזה אלי אחד. לא הכרתי אותו. טיפוס. מלא קעקועים. מהכבדים האלה.

הדס: איזה קעקועים?

- אורן: מה זאת אומרת?
- הדס: יש המון סוגים. יש קיטשיים כאלה, ויש מפחידים, גולגלות וזה.
- אורן: אני לא ממש שמתי לב.
- הדס: אז איך אני יכולה להאמין לך?
- אורן: דסי, הוא דיבר עלייך.
- הדס: עלי?
- אורן: התחיל לדבר על איזה דסי מחדרה. דסי המזדיינת. דסי הנותנת.
- הדס: וזאת אני?
- אורן: אז מי?
- הדס: אמרת לו שאתה אח שלי?
- אורן: לא היה לו מושג מי אני. רציתי לפוצץ אותו.
- הדס: אתה מתוק.
- אורן: אני חרא.
- הדס: התגעגעת אליך.
- אורן: באתי לקחת אותך.
- הדס: לא צריך.
- אורן: אני לא שואל אותך.
- הדס: באמת? אח שלי גבר-גבר.
- אורן: את צריכה עזרה. את לא יכולה להמשיך ככה.
- הדס: אה? באמת? אני לפחות לא ברחתי.
- אורן: אין לך מושג מה את מקשקשת.
- הדס: נעלמת לי. לא ענית למכתבים. לא התקשרת.
- אורן: לא הייתה לי ברירה.
- הדס: חבל שלא פוצצת אותו את האלי הזה עם הקעקועים.
- אורן: את מכירה אותו?
- הדס: לא יודעת אולי.
- אורן: דסי, ארבע שנים על החוף שם, היה לי זמן לחשוב, להבין. להירגע. זה ריפא אותי.
זה יירפא אותך. בואי אתי.
- הדס: אני לא חולה.
- אורן: עם מי הזדיינת היום?
- הדס: אף אחד.

- אורן: בסדר. סתם חזרת מהריצה מריחה כמו זין.
הדס: קוראים לזה זיעה.
אורן: וואלה. זיעה של מי? אלי? יוסי? נדב?
הדס: לא. זיעה אורגינל של דסי. רוצה להריח?
אורן: די, בחייאת. את שווה יותר.
הדס: אני שווה? מה אני שווה?
אורן: את שווה שיתייחסו אלייך בגלל מי שאת.
הדס: מי אני?
אורן: את בן אדם. את מישהי. את נערה מקסימה, רגישה, חכמה.
הדס: איזה זיין מוח. הייתי בת 15 שעזבת. מה אתה בכלל יודע עלי. אז איזה אלי, שיכור מקועקע קשקש על דסי הנותנת. אולי הוא סתם אחד שלא קיבל ורצה ללכלך?
אורן: את חייבת לבוא אתי.
הדס: ואמא?
אורן: היא תהיה בסדר
הדס: ואבא?
אורן: אין לי מושג איך את סובלת אותו.
הדס: חלמתי שתבוא.
אורן: לא חשבתי שזה יקרה.
הדס: רציתי שתבוא.
אורן: הייתי נשאר לנצח שם על החוף.
הדס: זכרתי אותך כמו פעם
אורן: כל כך שקט שם
הדס: למה עזבת אותי?
אורן: סלחת לי?
הדס: על מה?
אורן: אני לא רציתי שזה מה שיהיה. לא באמת הבנו מה אנחנו עושים.
הדס: אני לא כועסת. לא כעסתי. אני לא יודעת מה אתה זוכר. אני זוכרת שאהבת אותי.
אורן: אהבתי, אבל מה שיהיה לא היה קשור לאהבה. זה מה שהבנתי בקוסטה ריקה.
הדס: אתה לא אשם. כעסתי כשברחת. חשבתי שאתה שונא אותי.
אורן: מה פתאום, מה פתאום. אני לא שנאתי אותך אף פעם. רק אותי. חוץ מזה לא ברחתי.

- הדס: מה זאת אומרת?
- אורן: לא משנה עכשיו. תני לי צ'אנס לתקן.
- הדס: איך? אני כולי כבר קלקול אחד גדול.
- אורן: תארזי תיק.
- הדס: עכשיו?
- אורן: ממש עכשיו.
- הדס: לא יודעת.
- אורן: ארוחת ערב, ואני הולך. את יכולה לבוא, או לא.
- הדס: אמרת שאמא
- אורן: אמא תסכים.
- הדס: דיברת איתה?
- אורן: לא.
- הדס: אז?
- אורן: נדבר אתה יחד.
- הדס: אבל אבא שלי פה.
- אורן: נדבר על הכל.
- הדס: מולו?
- אורן: אני לא מפחד.
- הדס: זה לא יגמר טוב.
- אורן: את תדברי. לא רק אני.
- הדס: אני לא יכולה.
- אורן: אני אתחיל.
- הדס: אני לא יכולה.
- אורן: הוא גם יבין. הטיסה יוצאת לפנות בוקר.
- צילה: (חוץ במה) ילדים- אוכל.
- הדס: בוא.
- אורן לא זז. הדס מושיטה יד. הוא נעתר. יוצאים.**

תמונה 3: כולם בפינת האוכל. צילה יוצאת ונכנסת עם כלים ומאכלים וכו'.

אורן: אמא, מספיק, שבי אתנו.

אריה: אין מה לעשות. זאת אמא שלך.

צילה: אני רק אביא את האושפלאו.

הדס: שבי אמא. אני אביא.

אורן: שבו שתיכן.

צילה: אבל האושפלאו.

אורן: שאריה יביא.

אריה: אני?

הדס: למה לא באמת?

אריה קם בטקסיות. משתחווה. יוצא.

אורן: אמא, הזמנתי כרטיסים לי ולדסי. היא באה אתי.

צילה: מה? מה פתאום-

אורן: אני לא נשאר. באתי כדי לקחת את דסי.

צילה: אתה לא תעשה את זה. אתם לא תעשו לנו את זה.

אריה חוזר עם התבשיל.

אריה: איזה ריח. הכי טוב שיצא לך. גן עדן. מה יש?

הדס: אבא, אני רוצה לנסוע.

אריה: לאן?

הדס: רחוק.

אריה: טוב. מה זאת אומרת? (לאורן) בשביל זה חזרת?

אורן: למה דסי התעכבה בריצה שלה היום?

אריה: לא יודע. תשאל אותה. היא כאן לידך.

אורן: אתה יודע. זאת לא הפעם הראשונה שהיא מתעכבת. ולאן היא יוצאת אתה יודע?

ולמה היא חוזרת לפנות בוקר אתה יודע?

אריה: אתה לא יודע מה אני יודע.

אורן: אתה ואימא מעדיפים לעצום עיניים.

צילה: זה לא נכון. אני רוצה לאכול בשקט עכשיו בבקשה.

אורן: אני רוצה לעזור

אריה: אנחנו מסתדרים מצוין. הסתדרנו מצוין בלעדיך עד עכשיו.

אורן: אני רוצה לתקן.

אריה: אתה צריך ללכת. תחזור לחברים המסוממים שלך בקוסטה ריקה.

אורן: אני אחזור. דסי באה אתי.

- אריה: מה זה?
- אורן: היא תבוא אתי לקוסטה ריקה. רק ככה היא תוכל להשתנות. הזמן שם ריפא אותי. הזמן שם ירפא אותה.
- אריה: מי ירפא? אתה? אתה המחלה.
- צילה: אריה!
- אורן: זה בסדר. אני מבין את החשש שלכם. השתיתי. אתם חייבים להאמין לי.
- אריה: אוווו, ממש מואר. בני אדם לא משתנים. אסור לכם להיות קרובים.
- אורן: עד מתי?
- אריה: כל עוד אני נושם.
- אורן: הייתי ילד, לא הבנתי מה אני עושה. עכשיו אני מבין טוב מאד. רק אני יכול לתקן.
- צילה: אין מה לתקן. הכל בסדר.
- הדס: אולי תבואו גם?
- צילה: לאן?
- הדס: ניסע יחד. יהיה כיף.
- אריה: תשכחי מזה. צילה, אולי תעזרי לי כאן?
- צילה: ננוש, די. בוא נגמור לאכול. אחר כך נדבר.
- הדס: אבל אני רוצה לנסוע.
- אורן: היא רוצה. היא כבר בת 19. זו זכותה להחליט-
- אריה: היא לא מחליטה כלום! אני הזהרתי אותך. אתה אין לך מה לחפש כאן! אני נשבע לך. אם תיגע בה אתה מת!
- אורן: דסי התעכבה היום כי באמצע הריצה שלה היא החליטה שבא לה. אז היא תפסה איזה מישהו, סתם ככה, ברחוב, הלכה אליו. וזה קרה היום. וגם אתמול. וגם שלשום. היא חולה. מגדרה ועד חדרה יודעים מי זאת דסי. דסי המזדיינת, דסי הנותנת. ואתם רואים, יודעים ושותקים.
- אריה: תסתום! תסתום!
- צילה: הדסי, זה נכון?
- הדס: לא בדיוק.
- צילה: אולי תשתפי אותנו?
- הדס: אני לא חייבת לכם כלום. אני פאקינג בת 19.
- אורן: אני מחר בבוקר חוזר לקוסטה ריקה. דסי תבוא אתי.
- אריה: סע לבד.
- אורן: שוב אתה עושה את זה.

- הדס: מה הוא עושה?
- אורן: עזבי. לא משנה.
- הדס: מה טוב?
- אורן: הלואי שהיית מבינה. שהיית יודעת.
- הדס: מה אני לא מבינה? מה אני לא יודעת?
- אורן: אני שלחתי מכתבים. אני התקשרתי. אני לא ברחתי. לא ברחתי! עמדתני כאן, בדיוק כאן. ביקשתי סליחה. אמרתי שאני רוצה לחזור הביתה. הוא לא הסכים. הוא לא הקשיב. הוא אפילו לא הסתכל עלי. בדיוק כמו עכשיו. (להדס) הוא איים עלי. הוא אמר שיתבע אותי. הוא אמר שהוא ידאג לאשפז אותי בשער מנשה.
- הדס: (לאריה וצילה) זה נכון?
- צילה: הדסי-
- אריה: איזו ברירה הייתה לי? מה יכולתי לעשות? פחדתי ששוב זה יקרה. הגנתי עלייך.
- הדס: הגנת עלי?
- אריה: הדסי, את היית עדיין ילדה, היינו חייבים לשמור עלייך.
- הדס: אתה לא שמרת עלי. אמא לא שמרה עלי. אף אחד לא שמר עלי. הייתי לבד. לבד. חשבתי שהוא ברח בגללי. חשבתי שהכל בגללי... למה לא שאלתם אותי? למה לא דיברתם אתי?
- צילה: הלכנו להתייעץ. אמרו לנו שכדאי להרחיק את אורן. אמרו לנו.
- הדס: אז אמרו לכם, ביג פאקינג דיל. לכמה זמן להרחיק אותו? כמה? ארבע שנים זה לא מספיק? אם אורן הולך אז גם אני.
- צילה: הדסי, נישן לילה, נקום, נחשוב-
- אריה: אני לא מרגיש טוב.
- צילה: (לאורן) מה כל כך דחוף?
- אורן: לדסי אסור להישאר כאן.
- אריה: מי אתה שתחליטי? מי אתה?
- אורן: אני היחיד כאן שמבין מה היא צריכה. מבחינתכם הכל בסדר. דסי, הכל בסדר?
- הדס: לא יודעת.
- אורן: את צריכה עזרה. אם תמשיכי ככה זה יגמר לא טוב. אני יכול לעזור. אני יכול לתקן. אמא, תאמיני לי, אני יכול לתקן. (שהייה) אריה, תקשיב, לטובת כולם, תן לדסי לבוא איתי
- אריה: לא.
- אורן: נמאס לי. מטומטמים.
- צילה: אורן. די.

אורן: את עיוורת. תמיד היית.
אריה: תשמור על הפה שלך.
אורן: אני אשמור על הפה שלי אם אתה תשמור על הידיים.
אריה: מה זה?
אורן: עזוב.
אריה: תחזור בך.
צילה: אריה-
אריה: לא, לא אריה, ולא כלום. הבן שלך עובר כל גבול.
אורן: התכוונתי לכל מילה.
אריה: תעוף מפה! לך! לך! בשביל מה באת? אתה חתיכת חרא קטן! באת להרוס. לחרב.
אני לא אתן לך.
אורן: אני באתי לתקן. הכעס שלך רק מחזק אותי. אתה כלום ושום דבר.
אריה: אפס! זבל! אתה אשם! אתה! מה אתה חושב, שאתה יכול לתקן? ארבע שנים טובות היו לנו עד שבאת. תלך מפה טינופת! (משתעל, אוחז בחזה. מתמוטט. צילה והדס נזעקות אליו)
הדס: תקרא לאמבולנס!
חושך.

תמונה 4: אורן במרכז החדר, תיק ארוז לידו. צילה, הדס.

צילה: מתי הטיסה?
אורן: בחמש.
צילה: אף פעם לא הבנתי למה יש טיסות בשעות שאנשים נורמליים עוד ישנים.
הדס: אתה צריך לצאת.
אורן: נכון. כן. כדאי שאני אצא.
הדס: להזמין לך מונית?
אורן: אני אסתדר. מה עם אריה?
צילה: אתה יכול להישאר.
אורן: לא. אני לא.
אריה: (נכנס. חיוור) זה היה בסך הכל התקף חרדה. תישאר.
אורן: אתה לא מתכוון לזה.
אריה: זה נכון. תלך.

צילה: אריה. די. אתה צריך להיות רגוע.
אריה: אני רגוע. כמו ים המלח. תמסור ד"ש ל777.

צילה: אני לא רוצה שתלך ככה.

אורן: איך?

צילה: ככה, בכעס.

אורן: אני לא כועס.

צילה: אני מבקשת שתשלימו.

שתיקה.

הדס: תעזבי אימא.

צילה: אני לא מבינה. אני לא מבינה, למה, למה אתה חייב ללכת? (לאריה) בבקשה, אריה, פעם אחת-

אריה: צילה, דיברנו על זה. הסכמת איתי.

צילה: אני לא יודעת כבר מה לחשוב.

אורן: אנחנו פשוט לא מסתדרים. זה הכל.

הדס: ובגלל זה אתה בורח?

אורן: אני בורח?

הדס: כן. תישאר. תילחם.

אורן: בואי איתי.

הדס: אני לא יכולה.

אורן: (מושיט יד ללחיצה לאריה. אריה קפוא) אני מוכן להשלים. בשביל אימא.

אריה: (לוחץ ידו בקור) בסדר.

צילה דומעת.

הדס: תדבר איתי?

אורן: אולי. כן. לא יודע.

הדס: נבוא לבקר.

צילה: לקחת מהאושפלאו?

אורן: לא.

צילה: טוב. טוב.

אריה: אז?

אורן: (מתעלם מאריה, להדס) אני אדבר איתך.

הדס: יופי.

אריה: עכשיו אתה מרוצה? שלא תאחר לטיסה.

אורן מחבק את צילה הדומעת, ואת הדס.

אריה: תשלח תמונה של המטוס. שנדע אחת ולתמיד אם זה 747 או 777.

אורן: ביי.

אורן יוצא. צילה והדס קרובות. אריה שורק.

סיום: רכבת, לילה. אורן לבדו. נשמעת הכריזה:

נמל התעופה בן גוריון, תחנה אחרונה לרכבת זו. נא לרדת. אנא וודאו שלא השארתם חפצים ברכבת. אנו מאחלים לכם המשך יום נעים, ותודה שבחרתם לנסוע ברכבת ישראל.

סוף.